

[Landbrugsministeren.]

brugt. Jeg indrømmer, at der er en fare med hensyn til opfodring, men når det ærede medlem igen i dag — jeg tror, det var i dag — anfører, at han fra en bager eller måske to bagere havde fået besked om, at der fandt urigtigheder sted med hensyn til dette punkt, turde jeg måske bede det ærede medlem om også for sin egen skyld at give enten politiet eller mig besked om de oplysninger, han har. Det ærede medlem kan simpelthen ikke være bekendt at optage rigsdagens tid den ene gang efter den anden med dette spørgsmål og sige, at han har beviserne, men han vil ikke ud med dem. Ud med sproget, ærede medlem, eller ti stille! Det vil være det værdigste.

Jeg har ikke bedt udvalget om at forhøje det kornudskrivningskvantum, som jeg havde foreslået. Det er noget, udvalget selv har fundet på, om jeg så må sige. Jeg har ikke engang hjulpet udvalget med det. Jeg har oven i købet på et vist tidspunkt fået at vide, at samtlige medlemmer af udvalget stod enige om at gennemføre denne forhøjelse med de 8 000—9 000 t, og derfor lod jeg mig overvælde. Dersom jeg havde tænkt mig, at der var så stærke kræfter, som jeg nu erfarer der er, i det ærede medlem hr. Oluf Pedersen og det ærede medlem hr. Hans Pinstrup, ville jeg måske have betænkt mig på at gå ind på at forøge dette kvantum.

Jeg føler mig meget tilfreds med de foreslåede ændringer, og mange lægger jeg endog afgørende vægt på. Det er jo muligt, at oppositionen ikke havde været så forstående og venlig, dersom jeg fuldkommen havde afvist en forhøjelse af kvantummet. Jeg mener i og for sig, at lovforslaget alle forhold taget i betragtning på en måde er bedre, end det var, da det kom i udvalg, til trods for at det gik ud på et mindre kornudskrivningskvantum, hvad jeg satte megen pris på. Tøvrigt kan jeg naturligvis takke udvalget for det udmærkede og energiske arbejde, det har gjort.

Jeg skal ikke her i mindste måde blande mig i den storpolitiske strid, som er ført, og som vel skal fortsætte, mellem det ærede medlem hr. Hans Pinstrup og andre medlemmer af udvalget. Jeg skal holde mig til det, der angår kornloven, og inden kornlovsforslaget forlader det høje ting, må det måske være mig tilladt at fremsætte nogle få historiske bemærkninger vedrørende lovforslagets tilblivelse og de forhandlinger, der er ført med de landøkonomiske foreninger om forslaget, før det blev fremsat.

Det første forslag, regeringen arbejdede

med i forbindelse med de økonomiske og valutariske vanskeligheder, vort land stod overfor og for tiden står midt i, gik som bekendt ud på, at man skulle standse den ulykkelige prisudvikling, der bestandig førte til højere priser og lønninger, der igen førte til højere priser med påfølgende lønstigninger. Den 6. februar i år havde jeg en forhandling med landbrugets organisationer, og jeg havde den store tilfredsstillelse, at man enstemmigt gav tilslutning til, at landbrugets bidrag til sanering af forholdene måtte ansættes til 150 mill. kr. for et år i forbindelse med en kornlov og nedsættelse af forskellige landbrugspriser under forudsætning af, at andre erhverv og samfundsklasser ydede tilsvarende ofre. Disse forslag lod sig, som ærede medlemmer vil vide, ikke gennemføre, og dermed var dette tilsagn bortfaldet.

Den 13. marts havde jeg påny en forhandling med landbrugets organisationer om en kornlov, en forhandling, hvori statsministeren deltog. Vi fik ved dette møde fra landbrugets organisationer enstemmig tilslutning til, at der måtte fremsættes en kornlov, der havde til formål at sikre landets befolkning det fornødne brødkorn. Mit forslag gik ved forhandlingens slutning ud på, at der skulle udskrives 489 000 t korn. Til brød og mel udgør forbruget 480 000 t, og denne margin på 9 000 t turde jeg ikke gå under under hensyn til, at vi intet kendte til høstens størrelse og derfor heller ikke vidste, hvor stort et indhug forbeholdsretten ville gøre i udskrivningskvantummet. Under disse forhandlinger blev man enig om, at prisen på foderkorn måtte ansættes til 45 kr. pr. 100 kg og prisen på brødkorn til 50 kr. pr. 100 kg. Under forhandlingerne gik de landøkonomiske foreningers forhandlere endvidere med til at gå til et udskrivningskvantum på 450 000 t, men der opnåedes ikke enighed om at begrænse sig til dette kvantum bl. a. under hensyn til, at husmandsforeningernes repræsentanter nægtede at gå med til et mindre udskrivningskvantum end 489 000 t, således som jeg havde foreslået.

Siden da er der fra flere sider rettet de voldsomste angreb på kornloven, til trods for at det er det mindste udskrivningskvantum, der nogensinde er foreslået i en kornlov her i landet. Det voldsomste udfald, jeg har set, stammer fra lederen af kreditkassen. Dette forbløffende angreb fra en mand, der har deltaget i de forhandlinger, jeg har nævnt, skal jeg forbigå. Landboforeningernes udtalelse ville ikke have mistet noget i objektivitet, dersom den havde indeholdt en meddelelse om, at landboforeningernes re-